

РЕШЕНИЕ

№ 3050

гр. София, 20.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Полина Якимова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на
прокурора Ал. Павлов, като разгледа дело номер **1225** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния
кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.
Образувано е по касационна жалба от „С.” О. против Решение от 12.03.2010 г. на
Софийския районен съд, НО, 102 -^{ри} състав, постановено по НАХД № 9324/2009
г.

С решението е потвърдено Наказателно постановление № 22-2201070/29.04.2009
г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” - С., с което на „С.” О., в качеството му
на работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция”
в размер на 10 000 лв., на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на Т., за
неизпълнение на задължението по чл. 261 от същия кодекс.

В съдебното заседание касаторът не се представлява. В жалбата са изложени
доводи, сочещи на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2
НПК.

Ответникът не се представлява и не изразява становище.

Прокурорът при С градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след
като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на
страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

По делото няма данни за датата на връчване на решението, поради което следва да бъде прието, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

В касационната жалба са преповторени направените пред районния съд възражения за съществени процесуални нарушения, като освен това е допълнена с твърдението за допуснато нарушение на съдопроизводствените правила, понеже Съдът отказал да приеме представения в съдебно заседание фиш за начислена за м. 03. 2009 г. заплата, с включен нощен труд, както и да назначи съдебносчетоводна експертиза.

Установено е от районния съд, че на 05.03.2009 г. служител при Д. „ИТ” - С. е извършил проверка в обект, който дружеството – касатор било наето да охранява с физическа охрана. Констатирани били нарушения на трудовото законодателство, които са отразени в протокол от същата дата. Сред констатациите в протокола е и тази, че на служителя В И не е изплатено допълнително възнаграждение за положения през м. 02.2009 г. нощен труд, така както изисква чл. 261 КТ. Констатацията е послужила като основание да бъде съставен на 30.03.2009 г. АУАН, въз основа на който директорът на Д. „ИТ”- С. издал НП, с което е ангажирал административнонаказателна отговорност на юридическото лице - работодател, на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на Т., за неизпълнение на задължението по чл. 261 от същия кодекс.

Въззивният съд е установил след пълно и всестранно изследване фактическите обстоятелства и с мотиви, които касационната инстанция изцяло споделя, е потвърдил издаденото за горното нарушение наказателно постановление, като правилно е приел от правна страна, че при съставянето на акта и при издаването на постановлението не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 261 КТ постановява, че положеният нощен труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по-малко от размерите, определени от Министерския съвет. Безспорно е установено, че служителят В И е положил през описания в АУАН и в НП период нощен труд, но не е получил за това следващото се увеличение. Доказателства за противното не са представени от страна на дружеството, поради което възраженията в тази връзка са неоснователни. Съдът основателно не е приел представения фиш за начислено впоследствие към заплата увеличение за нощен труд и не е допуснал експертиза, тъй като тези доказателства не може да променят направените към датата на проверката констатации. Изложил е

подробни мотиви и по отношение реквизитите на АУАН и на НП, като е обосновал извода си за липса на процесуални нарушения, които да се отразяват на законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност. Неизпълнението на задължението по чл. 261 КТ е обвързано с предвидените в чл. 414, ал. 1 санкции за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд - имуществена санкция или глоба в размер от 10 000 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по - тежко наказание - глоба в размер от 2500 до 10 000 лв. (според действащата до 30.07.2010 г. редакция). Текстът на санкционната разпоредба предоставя възможност на наказващия орган да избере, дали при установени данни за нарушение на трудовото законодателство да накаже юридическото лице - работодател, или виновното длъжностно лице. В процесния случай директорът на Д „ИТ” – С. е избрал първата възможност. Касационната инстанция обаче намира основание (чл. 3, ал. 2 ЗАНН) да намали размера на наложеното наказание. Санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 КТ е била изменена (ДВ, брой 58/2010 г., в сила от 30.07.2010 г.), като минималният размер на наказанието „имуществена санкция” за работодател е бил намален от 10 000 лв. на 1 500 лв. Като се има предвид, че и наказващият орган е определил санкцията в минималния размер, както и след съобразяване с нормите на чл. 27, ал. ал.1 - 3 ЗАНН Съдът намира, че следва да измени наказателното постановление, като намали размера на наложеното наказание „имуществена санкция” от 10 000 лева на 1 500 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд С. - град, VI - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЧАСТИЧНО в санкционната му част, на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН, вр. чл. 414, ал. 1 КТ (изм. - ДВ, брой 58/2010 г., в сила от 30.07.2010 г.) Решение от 12.03.2010 г. на С районен съд, НО, 102^{ри} състав, постановено по НАХД № 9324/2009 г. и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2201070/29.04.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.” – С. в санкционната му част, като **НАМАЛЯВА** размера на имуществената санкция на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева).

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.03.2010 г. на С районен съд, НО, 102^{ри} състав, постановено по НАХД № 9324/2009 г. в останалата му част.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.